

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12313/2024
25.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 5019 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради измене одлуке о висини ренте, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 565/24 од 01.02.2024. године, у седници одржаној 25.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 565/24 од 01.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 565/24 од 01.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 3958/23 од 02.11.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између исплаћене и припадајуће ренте за период од 17.08.2020. године до 31.08.2023. године исплати 448.687,37 динара са законском затезном каматом од 04.09.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име месечне ренте исплати 26.389,48 динара од 01.09.2023. године па убудуће, док за то постоје законски услови, с тим што је доспеле рате тужена дужна да исплати одједном, чиме је измењена правноснажна пресуда Основног суда у Нишу П 2792/15 од 08.11.2018. године у делу који се односи на исплату месечне ренте. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 201.244,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 565/24 од 01.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 3958/23 од 02.11.2023. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за измену одлуке о накнади материјалне штете у виду разлике између исплаћене и припадајуће ренте за тражени период и за будућу ренту повећањем месечних износа ренте. О основаности тужбеног захтева суд је одлучио применом одредбе члана 196. Закона о облигационим односима. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијским наводима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање у погледу промењених околности које су од утицаја на измену одлуке у погледу висине досуђене ренте у једнократном новчаном износу и будуће ренте у месечном износу, што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној или правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 29. Закона о парничном поступку, ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора рачуна се по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради измене одлуке о висини ренте поднета је 17.08.2020. године. Вредност предмета спора је 80.000,00 динара. У поднеску од 18.10.2023. године, тужилац је преиначио тужбу, вредност предмета спора је

2.032.056,17 динара. Вредност предмета спора представља збир износа од 448.687,37 динара на име једнократног новчаног износа на име ренте и будуће ренте у месечном износу од 26.389,48 динара (збир давања за време од пет година износи 1.583.368,80 динара), што чини износ од укупно 2.032.056,17 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 еура по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**